

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย.....

ที่ ตง. ๗๔๗๐๔/-..... วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๕.....

เรื่อง รายงานผลโครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕.....

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย

เรื่องเดิม

ตามที่ องค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย จัดโครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ในวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ณ วัดควนสีนวล วัดธรรมาราม และวัดยอทอง

ข้อเท็จจริง

ผู้บริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย เด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย ครูผู้ดูแลเด็กและเจ้าหน้าที่หน่วยงาน สสส. พร้อมด้วยทีมหนุ่มตเหล้าสาวปักดับได้เข้าร่วม กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่ออนุรักษ์กิจกรรมอันเนื่องมาจากวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา สร้างจิตสำนึกที่ดี สามารถนำหลักคุณธรรมจริยธรรมมาใช้ในการดำเนินชีวิต มีการพัฒนาด้านอารมณ์ มีความเข้าใจในเรื่องศีลธรรมจริยธรรม สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ข้อเสนอ

เห็นควรเสนอรายงานผลโครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕ เสนอต่อผู้บริหาร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นางสาวดารินทร์ นานุ่งนุ้ย)
นักวิชาการศึกษา

(นางสาวสรลลขนา จำริญ)

ผู้อำนวยการกองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

ทราบ

(นางอารี ขวัญศรีสุทธิ)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย

โครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕

วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ณ วัดควนสินวล วัดธรรมาราม และวัดยอทอง

กิจกรรมถวายเทียนพรรษา

วันเข้าพรรษา เป็นวันสำคัญในพุทธศาสนาวันหนึ่ง ที่พระสงฆ์เถรวาทจะอธิฐานว่าจะพักประจำอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ตลอดระยะเวลาฤดูฝนที่มีกำหนดเป็นระยะเวลา ๓ เดือน ตามที่พระธรรมวินัยบัญญัติไว้ โดยไม่ไปค้างแรมที่อื่น หรือที่เรียกติดปากกันโดยทั่วไปว่า จำพรรษา ("พรรษา" แปลว่า ฤดูฝน, "จำ" แปลว่า พักอยู่) พิธีเข้าพรรษานี้ถือเป็นข้อปฏิบัติสำหรับพระสงฆ์โดยตรง ละเว้นไม่ได้ ไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตามการเข้าพรรษาตามปกติเริ่มนับตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ของทุกปี (หรือเดือน ๘ หลัง ถ้ามีเดือน ๘ สองหน)และสิ้นสุดลงในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ หรือวันออกพรรษา สาเหตุที่พระเจ้าทรงอนุญาตการจำพรรษาอยู่ ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งตลอด ๓ เดือนแก่พระสงฆ์นั้น มีเหตุผลเพื่อให้พระสงฆ์ได้หยุดพักการจาริกเพื่อเผยแพรศาสนาไปตามสถานที่ต่าง ซึ่งจะเป็นไปด้วยความยากลำบากในช่วงฤดูฝน

องค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของวันเข้าพรรษาจึงได้จัดทำโครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อเป็นการอนุรักษ์ไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นให้คงไว้ และพึงเทศน์ ฟังธรรม ในหัวข้อ ธรรมะกับการทำงาน

กิจกรรมพึ่งพิง พังธรรม

แนวคิดที่ถูกนำเสนอหรือ หยิบยกขึ้นมาพูดกันมากก็คือ “ธรรมะกับการทำงาน” หรือ หลักธรรมของพระพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างบรรยากาศการทำงานที่พึงประสงค์ คือ งานสัมฤทธิ์ ชีวิตมีธรรม์ ดังกล่าว ที่เกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่ตามบทบาทของแต่ละคนที่เป็นอยู่ในหน่วยงาน/องค์กร คือ ผู้บริหาร ผู้ปฏิบัติงาน/ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือ ผู้ร่วมงาน ทั้งนี้ ก็เพื่อให้แต่ละคนรู้จัก “ทำหน้าที่” ตามบทบาทของตนได้อย่างถูกต้อง ชีวิตของผู้คนในหน่วยงาน/องค์กรก็就会有ความหมาย และบรรยากาศในองค์กรก็จะเป็นมิตรและร่มเย็นเป็นสุขตลอดไป

ธรรมะกับการทำงาน

งานเรียกหาธรรม ความจริงนั้น คนที่ทำงานต้องมีธรรมะอยู่แล้ว ถ้าไม่มีธรรมะก็ทำงานไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ที่ให้พูดเรื่องนี้ก็เพื่อเป็นการย้ำ คืออยากให้ธรรมะมาช่วยให้การทำงานได้ผลดียิ่งขึ้น

งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข

เมื่อจะพูดสั้นๆ ง่ายๆ ก็บอกว่า ถ้าคนที่ทำงานตั้งใจทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์ สุจริต แค่นี้ก็เรียกว่า มีธรรมในการทำงานแล้ว แต่เมื่อพูดกันอย่างจริงจัง ธรรมคงไม่ใช่เท่านั้น เพราะว่าธรรมนั้นมีความหมายกว้างมากธรรมเป็นเรื่องของความจริง ความถูกต้อง ความดี ความงาม และการปฏิบัติที่ถูกต้องในเรื่องนั้นๆ ในการทำงาน ธรรมก็หมายความว่า เราทำงานถูกต้องตามความหมายของงาน และทำให้งานได้ผลตามเหตุตามผลของมัน ทั้งหมดนี้ รวมอยู่ในความหมายของคำว่า “ธรรม” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายกว้างอย่างยิ่งเริ่มต้นเราคงต้องมาพูดกันก่อนว่า “เราทำงานเพื่ออะไร?” พอถามอย่างนี้ ก็ตอบกันได้หลายอย่างเวลาพูดออกมาข้างนอกเราก็อาจจะตอบว่าเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อสังคม หรืออะไรทำนองนี้แต่เวลาพูดกันเป็นส่วนตัว มันมักจะมาลงที่นั่น คือ “ทำงานก็ต้องได้เงินสิ” คำตอบนี้แหละที่รู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่ในสังคมปัจจุบัน คือเรื่องทำงานแล้ว ก็ต้องได้เงิน เราทำงานเราก็ต้องการเงินสิ ไม่มีเงินเดือนให้ใครจะไปทำงานล่ะ และอีกอย่างหนึ่ง ที่เราต้องการก็คือ “ความสุข”

ฉะนั้น ถ้าพูดกันแบบกันเอง ในการทำงานมักจะมีคำที่สำคัญคือ หนึ่ง ทำงาน สอง ก็ต้องได้เงิน และสามคือ เราก็จะมีความสุข งาน เงิน ความสุข สามอย่างนี้มาต่อกันเป็นชุด จนกระทั่งสมัยหนึ่ง ได้เกิดเป็นคำขวัญขึ้นมาเลยทีเดียว “งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข” คำขวัญนี้ มี ๓ คำ ที่พูดไปแล้วก็ครบ งานคือเงิน และเงินคืองาน แล้วสุดท้ายก็บันดาลสุข

งานคือเงิน หมายถึง คนที่ไปทำงาน หรือฝ่ายลูกจ้าง ซึ่งจะบอกว่า ฉันทำงานก็ต้องได้เงินนะส่วนฝ่ายนายจ้างก็บอกว่า เงินคืองาน ฉันให้เงินก็ต้องได้งานให้สมกับเงิน และลงท้ายทุกคนก็บอกว่า เมื่อได้เงินมาแล้วเงินนั้นก็บันดาลสุขละ ในคำชุดนี้มีข้อสังเกต คือ ในเรื่องงาน เงิน และความสุขนั้น เรามักจะพูดถึงงาน แล้วโยงไปถึงความสุขโดยผ่านเงิน หมายความว่า ทำงานแล้วก็ได้เงิน แล้วจึงมีความสุข เราไม่สามารถพูดว่า งานก็

เป็นความสุขด้วย งานทำให้ได้เงิน แล้วเงินจึงบันดาลสุขให้งานบันดาลความสุขโดยตรงไม่ได้ กลายเป็นต้องบันดาลความสุขโดยผ่านเงิน เราพูดได้ใหม่ว่า “งานบันดาลสุข” จะเห็นว่างานบางที่ไม่เป็นสุข แต่งานกลายเป็นทุกข์ไปเสีย ต้องมีเงินก่อนจึงจะมีสุขได้ นี่เป็น ข้อสังเกตที่ ๑ ข้อสังเกตที่ ๒ คือ ในคำพูดนี้เรามักนึกถึงเรื่องของตัวเอง เวลาเราพูดถึงงาน งานก็คืองานที่ฉันทำอยู่ที่นี่แหละ ไม่ได้นึกกว้างไปกว่านี้ หรือแม้แต่ถามว่างานนั้นมีความหมายแค่ไหน เพียงใด ความจริง คำว่างานมีความหมายมากมาย แต่เรานึกถึงแค่หน้าที่ที่ฉันรับผิดชอบที่ฉันทำอยู่ที่นี่ ซึ่งโยงต่อไปยังมีข้อความต่อจากนั้นที่บอกว่า “คือเงิน” และเมื่อได้เงินมาแล้ว “ก็ทำให้มีความสุข” ทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องของตัวเอง งานที่ฉันทำ ฉันต้องได้เงิน เงินเป็นของฉัน และฉันได้เงินมาแล้วฉันใช้จ่ายก็เป็นความสุขของฉัน งาน จึงหมายถึงงานที่ฉันทำอยู่ที่จะทำให้ฉันได้เงินมาหาความสุขนี้แหละ แต่ที่จริงผลของงานที่แท้ไม่ได้อยู่ที่ตัวเรา อย่างน้อยมันก็ไม่ได้จำกัดอยู่ที่ตัวเราเท่านั้น ผลของงานที่จริงหมายถึงประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือแก่สังคมจะเห็นได้ว่า แม้แต่ตัวเราเองนี่แหละ เวลาพูดในเชิงเหตุผลเราจะเน้นในแง่ส่วนรวมหรือสังคม เราจะพูดว่างานนี้เพื่อประโยชน์ส่วนรวมเพื่อช่วยกันสร้างสรรค์สังคม เพื่อช่วยแก้ปัญหาแต่ในแง่ความรู้สึกเราจะเน้นที่ตัวเอง เวลาพูดว่างานคือได้เงิน และเงินบันดาลสุขนี้ เรามักนึกถึงแต่เรื่องของตัวเองไปหมดคิดว่าความสุขที่อยู่ท้ายนี้ ที่จริงไม่ใช่แค่ความสุขของตัวเอง มันหมายถึงความสุขหรือประโยชน์ที่เกิดขึ้นแก่ส่วนรวม หรือแก่สังคมด้วย แต่เพราะเหตุที่คำว่า “สุข” ในที่นี้ เรามักจะนึกจำกัดอยู่แค่ตัวเอง จึงอาจจะต้องเพิ่มถ้อยคำเข้ามาอีกหนึ่งคำ ให้ระบุชัดถึงความสุขในแง่ที่เกี่ยวกับสังคมส่วนรวม คือประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับสังคม เช่นการทำงานทางการแพทย์ คือการรักษาพยาบาล ย่อมต้องการผลอย่างแน่นอนว่า เพื่อจะช่วยให้คนเจ็บไข้ได้ป่วย คือเป็นงานทางด้านสังคมเพื่อช่วยเพื่อนมนุษย์ เพราะฉะนั้น ความหมายของงานอีกอย่างหนึ่ง ก็คือการทำงานให้เกิดประโยชน์สุขแก่สังคม ตามที่ว่ามานี้ จึงเท่ากับว่าเราต้องแยกข้อความเป็น ๔ คำ เพราะว่าสุขที่เราพูดเมื่อก็เป็นสุขส่วนตัวไปแล้ว เราจึงต้องเพิ่มประโยชน์สุข (ของส่วนรวมหรือสังคม) เข้ามาอีกอย่างหนึ่ง เป็น งาน - เงิน - ความสุขของตัวเอง - ความสุขของประชาชน

ประโยชน์จากงานนั้น เป็นผลโดยตรงจากการทำงานของงานของเรา ที่บอกว่า เป็นผลโดยตรงเพราะงานแต่ละอย่างนั้น มี ผลโดยตรง กับ ผลโดยอ้อม ผลโดยตรง คือ ผลที่เกิดตามเหตุโดยธรรมชาติของงานนั้น ดังที่ยกตัวอย่างบ่อยๆ เช่น ในการทำสวน ผลโดยตรงของการทำสวน คือการที่ “ต้นไม้เจริญงอกงาม” ซึ่งเป็นผลที่แท้จริงตามธรรมชาติ แต่ผลสำหรับตัวเราก็คือ “เงิน” ซึ่งเป็นผลโดยอ้อมที่เกิดขึ้นตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกำหนดกัน ผลโดยตรงตามธรรมชาติที่ตรงตามเหตุ เป็นผลที่เราต้องการแท้จริง ซึ่งเป็นผลที่เกี่ยวกับประโยชน์แก่สังคมเป็นเรื่องของส่วนรวม ดังนั้น เมื่อพูดให้ครบ โดยรวมประโยชน์สุขแก่ส่วนรวมที่เป็นผลโดยตรงของงานนี้เข้าด้วย จึงแยกองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องในการทำงานเป็น ๔ อย่าง คือ งาน เงิน ประโยชน์ (ส่วนรวม) และความสุข (ส่วนตัว) แต่เวลานี้ปัญหาได้เกิดขึ้นว่าองค์ประกอบ ๔ อย่างนี้ไม่กลมกลืนกันเรามักจะมองแยกกัน อย่างที่พูดเมื่อีกว่า ทำงานก็ได้เงิน แล้วจึงบันดาลความสุขให้ พอพูดว่า งาน เงิน เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ และเป็นความสุขแก่ตัวเอง บางทีก็ไม่ใช่เสียแล้ว ถ้าอย่างนี้จะเกิดปัญหาพูดได้เลยว่า ผู้ใดประสาน ๔ ข้อ ให้กลมกลืนเป็นอันเดียวกันได้เมื่อไร ผู้นั้นจะทั้งมีความสุขในตัวเอง ในการทำงาน และจะทำให้งานได้ผล เป็นประโยชน์แก่สังคมอย่างเต็มที่ด้วย

ทำอย่างไรจะให้มันกลมกลืนกันไปหมดว่า งานคือเงิน ก็ใช่ งานเป็นความสุขด้วยก็ใช่ ไม่ใช่งานต้องไปเป็นเงิน แล้วจึงจะเป็นความสุข คือต้องไปผ่านเงินก่อน ถ้าอย่างนี้งานก็กลายเป็นความทุกข์ ในการปฏิบัติที่ถูกต้อง ต้องให้งานก็เป็นความสุขด้วย เงินก็เป็นความสุขด้วย กลมกลืนกันหมด ถ้าเป็นอย่างนี้เมื่อไร ก็สำเร็จเมื่อนั้น แถมยังเติมคำว่าประโยชน์เข้ามาด้วย หมายความว่าให้ได้ทั้ง ๔ ข้อ ประสานกลมกลืนเป็นอันเดียวกันพูดได้เลยว่า ถ้าใครทำให้องค์ ๔ ข้อประสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ทั้งหมด นั้นแหละจึงจะประสบความสำเร็จในการทำงาน แต่เวลานี้องค์ ๔ ข้อนั้นอาจจะยังแยกกันอยู่กระจัดกระจาย ยิ่งกว่านั้น ถ้าทำให้กลมกลืนกันได้จริงๆ ในที่สุด เงินจะกลายเป็นเพียงตัวเสริมเท่านั้น คือเป็นผลพลอยได้ ซึ่งอาจจะมาทำให้เรามีความสุขมากขึ้นโดยที่ว่า โดยตัวงานเราก็มีความสุขอยู่แล้ว แต่เงินมาเสริมความสุขเท่านั้น เพราะที่จริงนั้น เงินเป็นของแถมมาทีหลัง เป็นของที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ที่เจริญมีอารยธรรมแล้วเดิมทีเดียว

ที่จริงเงินเป็นของแถม เพิ่งเกิดทีหลัง มนุษย์ยุคก่อนมีอารยธรรมนั้น ไม่มีใครมาให้เงิน เขาขุดดิน ปลูกรดน้ำไป ผลงานของเขาก็เกิดขึ้นมา คือ ต้นไม้เจริญเติบโตงอกงาม เขาก็มีความสุข ถ้าจะเป็นมนุษย์ที่เข้าถึงความจริงแท้ จะต้องมีความสุขที่เกิดขึ้นในเนื้อแท้ของชีวิตจิตใจ ซึ่งจะเป็นไปโดยสอดคล้องกับ ความจริงของธรรมชาติเลย คือ ในที่สุดแล้ว งานเป็นความสุขอยู่ในตัว แล้วเงินก็มาแถมมาเติม มาเสริมสุขให้มากยิ่งขึ้น

ถ้าใครทำได้อย่างนี้ก็แสดงว่าเป็นคนที่เข้าถึงความจริงของชีวิต และจะเป็นคนที่ไม่หลงไม่พลาด พร้อมทั้งมีความสุขที่จริงแท้ แต่เราก็มารู้ปัญหาว่า จะประสาน ๔ ข้อที่พูดไปแล้วนั้น เข้าด้วยกันได้อย่างไร นี่ก็คือ ธรรมะเข้ามาในการทำงาน

ทำงานคือทำสมาธิ

ทำสมาธิคือทำชีวิตและสังคมให้พัฒนา

หันมาพูดถึงความหมายพื้นฐานของงาน ก่อนที่เราจะก้าวไปถึงขั้นที่จะประสานกลมกลืนให้องค์ประกอบ ๓ ก็ตาม ๔ ก็ตาม ที่พูดมาแล้วนั้นกลมกลืนเป็นอันเดียวกัน เราต้องเข้าใจความหมายก่อนว่า “งานคืออะไร?”

ในที่นี้ไม่ต้องพูดถึงความหมายโดยตรง งาน ที่เราทำในสังคมนั้น มักจะเน้นกันว่า จะต้องเป็นสมาธิ ถ้าเข้าใจคำนี้แล้วความหมายของงานจะมาเองในตัว

สมาธิ หรือ สมาธิวนั้น เป็นอย่างไร พูดกันสั้นๆ คนทั่วไปมองว่า สมาธิ ก็คืออาชีพที่สุจริต ไม่ผิดกฎหมาย อย่างนี้เป็นความหมายพื้นๆ แต่ความจริง งานมีความหมายลึกซึ้งกว่านั้น ลองแยกศัพท์ออกไป สมาธิ ประกอบด้วย สมา+อาชี แล้วเรียกสั้นๆ ก็เป็นสมาธิ หรือจะแยกเป็น สมา+อาชีวะก็ได้ ภาษาเดิมเรียกว่า อาชีวะ ก็อันเดียวกัน เมื่อแยกเป็น ๒ คำแล้ว ก็มาดูทีละคำ

๑. อาชีวะ หรือ อาชีพ ก็คือ การหาเลี้ยงชีพ แค่นี้เราก็ได้ความหมายที่ ๑ ของ “งาน” แล้ว คือเป็นเครื่องหาเลี้ยงชีพ ที่เราพูดกันในแง่ได้เงินได้ทอง หรือจะได้มีปัจจัย ๔ มีสิ่งของเครื่องใช้ อันนี้เป็นความหมายอย่างง่ายแต่เป็นเครื่องมือหาเลี้ยงชีพยังไม่พอ ต้องเป็นสมาด้วย สมาเป็นตัวจำกัดให้แคบลงไป การหาเลี้ยงชีพอย่างไรเป็นสมา

๒. สมา แปลว่า ถูกต้อง คือถูกต้องตามความหมายของมัน ถ้าจะเอาลึกซึ้งก็อย่างที่ว่าเมื่อกี้ เช่น เป็นคนทำสวน การที่ทำสวนนั้นไม่ใช่เพียงเพื่อให้ได้เงินเดือนมา แต่ทำสวนเพื่อให้ได้ผลที่ตรงตามเหตุ คือเมื่อทำสวนก็ต้องการให้ต้นไม้เจริญงอกงาม เมื่อทำงานทางแพทย์ เช่นรักษาคนไข้ ก็คือต้องการช่วยให้คนไข้หายป่วย หรือช่วยให้เพื่อนมนุษย์ในสังคมนี้นิสัยดีขึ้น บรรเทาจากโรคภัยไข้เจ็บ อย่างนี้ถือว่าตรงไปตรงมา คือ เหตุตรงกับผลส่วนการได้เงินได้ทองมาก็เป็นเรื่องของความหมายโดยอ้อมตามเงื่อนไข คือ เป็นเครื่องมือเลี้ยงชีพ เมื่อถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง คือตรงเหตุตรงผลแล้ว ก็มีผลดีทุกอย่าง คืออย่างไร

ในเรื่องที่เป็นอาชีพของมนุษย์นี้ เรามองในแง่สังคมก่อน คือจะต้องดีแก่สังคม ดังที่มีการเน้นว่า สัมมาชีพ คือ อาชีพที่ถูกต่อนั้น จะต้องไม่เบียดเบียนก่อความเดือดร้อน ไม่บั่นทอนทำลายสังคม เพราะฉะนั้น จึงมีคำอธิบายว่าไม่ผิดกฎหมาย เพื่อเข้ามาเน้นในแง่ที่ว่า ไม่ก่อความเดือดร้อนเบียดเบียน ไม่ทำลายใคร ในขั้นนี้เป็นความหมายเชิงปฏิเสธ ซึ่งต้องมาก่อน อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่แค่ปฏิเสธ จะต้องมีความหมายเชิงสร้างสรรค์ด้วย คือนอกจากไม่เบียดเบียนไม่ก่อความเดือดร้อนแก่ใครแล้ว อาชีพที่เราทำนี้ จะเรียกว่า สัมมาชีพ ต้องเป็นอาชีพที่ช่วยแก้ปัญหา หรือช่วยสร้างสรรค์ชีวิตและสังคมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยช่วยให้ชีวิตดีขึ้น สังคมเจริญงอกงามขึ้น อย่างน้อยก็บำบัดปัดเป่าความทุกข์ยากเดือดร้อน

สัมมาชีพต้องดีต่อตัวเองด้วย ดีแก่ตัวเองอย่างไร? อาชีพทุกอย่างนั้น ถ้าเป็นอาชีพที่ดี จะเป็นโอกาสในการพัฒนาชีวิตของตน ชีวิตของคนเรานี้ต้องพัฒนาตลอดเวลา ต้องเจริญงอกงามขึ้น

- ในด้านพฤติกรรม คือการดำเนินชีวิตทั่วไป การเป็นอยู่ การเกี่ยวข้องกับผู้คน ทั้งทางกายและทางวาจา

- ในด้านจิตใจ คือ ในเรื่องคุณธรรม ความสามารถ หรือสมรรถภาพของจิตใจ และความสุข โดยเฉพาะการมีสุขภาพจิต และ

- ในด้านปัญญา ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการคิดพิจารณาวินิจฉัยและจัดดำเนินการ

คนเราจะเจริญงอกงามได้ ก็ต้องเก่งขึ้นในด้านต่างๆ เหล่านี้ เมื่อเราประกอบอาชีพที่ดี ก็จะเป็นโอกาสให้เราได้พัฒนาตนเอง ในด้านพฤติกรรม เราก็จะรู้จักดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง เราจะรู้จักอยู่ร่วมและทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้เรียนรู้มารยาทต่างๆ รู้จักติดต่อเข้าพบเข้าหา รู้จักพูดจาปราศรัย รู้จักที่จะปฏิบัติงานต่างๆ ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น พฤติกรรมของเราก็พัฒนา

ส่วนในด้านจิตใจเวลาทำงานทำการ ขณะที่ฝึกการอยู่ร่วมกับผู้อื่นให้รู้จักการอยู่ร่วมสังคม เพื่อให้มีความสัมพันธ์ที่ดีนั้น เราก็ฝึกความมีน้ำใจเมตตากรุณาที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และในตัวเองเราก็ได้ฝึกความรับผิดชอบ ความขยัน ความอดทน ความมีใจหนักแน่นมั่นคง ความมีสติ การมีสมาธิหรือความมีใจแน่วแน่ในการทำงาน เป็นต้น

ในด้านปัญญา เมื่อเราทำงาน เราจะได้เรียนรู้เพิ่มขึ้น การทำงานทำให้เรารู้วิชาการของเราชัดเจนและเข้าใจยิ่งขึ้น ทำให้เราได้คิดได้ค้นคว้า เรียนหาทางแก้ปัญหา รู้วิธีการจัดการดำเนินการ และเรียนรู้ไม่เฉพาะในเรื่องวิชาการและการงานเท่านั้น แต่ได้เรียนรู้โลกและชีวิตด้วย เริ่มแต่ได้เรียนรู้เพื่อนมนุษย์ ทำให้รู้จักและเข้าใจผู้คนในสังคม ตลอดจนรู้จักเห็นใจเพื่อนมนุษย์ และแม้แต่มองเห็นความเปลี่ยนแปลงเป็นไปและเหตุปัจจัยของสิ่งทั้งหลาย พุทสันๆ ว่า ได้เรียนรู้โลกและชีวิตมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น

ชีวิตของเรานี้ ที่เราได้พัฒนาตนเองขึ้นมาขึ้น ส่วนใหญ่พัฒนาจากการทำงาน เพราะว่าชีวิตของเราอยู่กับการทำงานหลายเปอร์เซ็นต์ วันหนึ่งๆ เราอยู่กับการทำงานอาชีพครึ่งก่อนวัน เช่นอาจจะต้องทำงาน ๘ ชั่วโมง หรืออาจจะเกินกว่านั้น เพราะบางที่ต้องมาก่อนเวลา บางที่ต้องเลิกหลังเวลา ชีวิตของคนเราจึงอยู่กับการงาน เป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้น ถ้าเราจะพัฒนาชีวิตของเรา ก็ต้องใช้อาชีพการงานของเรานี้แหละเป็นเวที หรือเป็น แดนเป็นสนามที่พัฒนาตนเอง มิฉะนั้นเราจะหาโอกาสพัฒนาตนเองได้ยาก ถ้าเรามุ่งอย่างเดียวว่าจะทำงานทำการเพื่อได้เงิน เราก็จะพลาดโอกาสที่ดีนี้ไปเสียหมด เพราะฉะนั้นที่เรียกว่าสัมมาชีพจึงมีความหมายกว้างมาก

ขอสรุปอีกครั้งว่า อาชีพก็คือเครื่องมือหาเลี้ยงชีพ และที่เป็นสัมมาก็เพราะมีความหมายถูกต้อง คือ เป็นไปตามเหตุผลที่ว่า ทำให้เกิดผลที่ต้องการของการงานอาชีพนั้น ซึ่งแต่ละอาชีพมีวัตถุประสงค์ของมันเอง ดังเช่น การแพทย์และพยาบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อจะช่วยให้คนไข้หายโรครักษาไข้เจ็บ และมีสุขภาพดี

อาชีพที่เป็นสัมมาจึงเป็นอาชีพที่ไม่เบียดเบียนหรือก่อความเดือดร้อนทำลายใคร และยังแก้ปัญหา และสร้างสรรค์ชีวิตและสังคมด้วย นอกจากนั้นก็ยังดีกับตัวเองโดยเป็นโอกาสในการพัฒนาชีวิตทุกด้าน ถ้าเรามองความหมายถูกต้องอย่างนี้ เวลาทำงานเราก็จะพยายามทำให้ได้ตามนี้ แล้วเราจะมีความสุขในการทำงาน เพิ่มขึ้น เพราะเราทำงานอย่างมีจุดหมาย ไม่ใช่ทำงานโดยมุ่งผลตอบแทนคือเงินอย่างเดียว ซึ่งจะทำให้เราขาดประโยชน์ที่พึงได้ไปอย่างมาก พร้อมกันนั้นความทุกข์ก็จะมากกว่าสุข เพราะการทำงานกลายเป็นการรอความสุข เวลาทำงานจึงกลายเป็นเวลาแห่งความทุกข์ โดยที่ความสุขนั้นขึ้นต่อเงิน ซึ่งเป็นสิ่งที่รอ ที่ยังไม่มาถึงสักที

นี่เป็นจุดเริ่มต้น เมื่อให้ความหมายพื้นฐานอย่างนี้แล้ว เราก็มาดูแนวทางที่จะประสานองค์ประกอบต่างๆ ที่พูดไปเมื่อกี้ คือ เรื่องงาน เรื่องเงิน เรื่องประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ และเรื่องความสุขของตนเอง ว่าทำอะไรอย่างไร

ภาคผนวก

โครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕
องค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง

๑. โครงการส่งเสริมพระพุทธศาสนา กิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕

๒. หลักการและเหตุผล

อาศัยอำนาจพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๖๗

(๕) จัดการ ส่งเสริม และสนับสนุนการจัดการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม และการฝึกอบรมให้แก่ประชาชน รวมทั้งการจัดการหรือสนับสนุนการดูแลและพัฒนาเด็กเล็กตามแนวทางที่เสนอแนะจากกองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา

(๘) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

อาศัยอำนาจพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ ให้เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองดังนี้

(๑๑) การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

ประเพณีถวายเทียนพรรษา เป็นประเพณีที่ถือปฏิบัติของชาวพุทธ ที่ได้กระทำมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาล เหตุที่ทำให้เกิดประเพณีถวายเทียนพรรษา เพราะในสมัยก่อน ภิกษุที่ออกบิณฑบาตในทุกๆ วัน เป็นเหตุให้เดินไปเหยียบย่ำข้าวกล้าในนาของชาวบ้านทำให้ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงได้อนุญาตให้พระภิกษุ สามเณรอยู่จำพรรษาที่วัดเป็นเวลา ๓ เดือน คือ ในช่วงวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๘ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ ซึ่งถือเป็นช่วงการเข้าพรรษาของพุทธศาสนา ซึ่งเป็นช่วงสิ้นสุดฤดูเก็บเกี่ยวของชาวบ้านพอดี ในช่วงเข้าพรรษานี้ประชาชนจะนำเทียนไปถวายพระภิกษุ เพราะเชื่อว่าจะทำให้ตนเฉลี่ยวงศาตมีไหวพริบ ปฏิภาณประดุจขี้ผึ้งที่ใช้ทำเทียนที่ได้จากขี้ผึ้ง ประเพณีการถวายเทียนพรรษาของชาวไทย สำหรับการถวายเทียนพรรษาของชาวตำบลนาข้าวเสีย ถือว่าเป็นประเพณีทางศาสนา ซึ่งมีความเจริญในพุทธศาสนา วัฒนธรรม และประเพณีมาเป็นเวลายาวนาน เป็นการแสดงออกถึงการยึดมั่นสืบสานงานบุญทางพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัด เป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี ท้องถิ่น ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แสดงถึงวิถีชีวิตของชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชน แสดงให้เห็นถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความสามัคคีของคนในชุมชน งานแห่เทียนพรรษาเป็นงานที่ทำให้คนในชุมชน เยาวชน ได้มีโอกาสได้ใกล้ชิดและสัมผัสกับประเพณี วัฒนธรรมอันดีงามอย่างใกล้ชิด

องค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย ได้เห็นความสำคัญของการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น จึงได้จัดกิจกรรมถวายเทียนพรรษา ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ขึ้น

๓. วัตถุประสงค์

๓.๑ เพื่ออนุรักษ์กิจกรรมอันเนื่องมาจากวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา

๓.๒ เพื่อส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน และประชาชนในท้องถิ่นร่วมสืบสานประเพณีการทำบุญเนื่องในวันสำคัญของพระพุทธศาสนา “วันเข้าพรรษา” ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕

๓.๓ เพื่อเสริมสร้างความรัก ความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจของคนในท้องถิ่น

๓.๔ เพื่อสร้างจิตสำนึกที่ดี สามารถนำหลักคุณธรรมจริยธรรมมาใช้ในการดำเนินชีวิต มีการพัฒนา ด้านอารมณ์ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

๓.๕ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องศีลธรรม จริยธรรม สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๓.๖ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วม และความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะผู้บริหาร ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ และประชาชนในตำบลนาข้าวเสีย

๔. เป้าหมาย

ผู้บริหาร สมาชิกสภาฯ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย เด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย ครูผู้ดูแลเด็ก และเจ้าหน้าที่หน่วยงาน สสส. พร้อมด้วยทีมงานมดเหล้าสาวพักดับ จำนวน ๗๐ คน

๕. การดำเนินงาน

- ๕.๑ เสนอโครงการเพื่อขออนุมัติดำเนินการ
- ๕.๒ ดำเนินการตามโครงการ
- ๕.๓ รายงานผลการดำเนินงานตามโครงการ

๖. สถานที่ดำเนินการ

วัดควนสั่นวล วัดธรรมาราม และวัดยอทอง ตำบลนาข้าวเสีย อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง

๗. ระยะเวลาดำเนินการ

เดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

๘. ผู้รับผิดชอบโครงการ

๘.๑ กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย

๙. งบประมาณ

๑๐. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- ๑๐.๑ อนุรักษ์กิจกรรมอันเนื่องมาจากวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา
- ๑๐.๒ เด็ก เยาวชน และประชาชนในพื้นที่ได้มีส่วนร่วมสืบสานประเพณีการทำบุญเนื่องในวันสำคัญของพระพุทธศาสนา “วันเข้าพรรษา” ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๑๐.๓ เกิดความรัก ความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจของคนในท้องถิ่น
- ๑๐.๔ ผู้เข้าร่วมเกิดจิตสำนึกที่ดี สามารถนำหลักคุณธรรมจริยธรรมมาใช้ในการดำเนินชีวิต มีการพัฒนาด้านอารมณ์ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
- ๑๐.๕ เกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องศีลธรรม จริยธรรม สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข
- ๑๐.๖ เกิดการมีส่วนร่วม และความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะผู้บริหาร ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่และประชาชนในตำบลนาข้าวเสีย

ลงชื่อ

(นางสาวดารินทร์ นาทุ่งนัย)
นักวิชาการศึกษา

ผู้เขียน/เสนอโครงการ

ลงชื่อ

(นายบุญชวน เพ็ชรหิน)
รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติราชการแทน
ผู้อำนวยการกองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

ผู้เห็นชอบ

ลงชื่อ

(นางอารี ขวัญศรีสุทธิ)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาข้าวเสีย

ผู้อนุมัติโครงการ